

Pinksterpredikatie over 1 Korinthe 2:12, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 5 juni 1949 te Den Haag

Gezongen: Psalm 143:11 en 12.

Gelezen: De Twaalf artikelen des geloofs; 1 Korinthe 2.

In deze dienst werden enkele huwelijken bevestigd.

Gebed:

Dat wij, algenoegzaam en aanbiddelijk Opperwezen, eeuwig, enig en drie-enig God, uit Wie en door Wie en tot Wie alle dingen zijn, ons mochten gevonden hebben en vinden in de woorden die ons zo-even werden voorgelezen. Deze toch behelzen in het kort de belijdenis en het getuigenis van Uw Gemeente. Van zichzelf wist zij niets, en er is niemand die van zichzelf ook maar het allergeeringste verstaat van het leven en van alle vragen die daarmee in verband staan, van dit en van het toekomstige leven. Maar Gij hadt en Gij hebt het de Gemeente geopenbaard. En nu gaat zij niet van de een naar de ander om te vragen hoe het is. Hoe de dingen zijn, weet zij. Ze zijn haar bekendgemaakt door U, Die een onfeilbaar Leraar zijt, en onderwijst, niet als de schriftgeleerden, maar als macht hebbende. Wat U zegt en gezegd hebt tot Uw Gemeente, is niet in het hoofd blijven hangen, maar het is doorgedrongen tot op de bodem van de ziel.

Heere, wij hebben het voorrecht, dat wij hier met elkander mogen geschaard zijn om Uw Woord. Weten wij wat dit voorrecht betekent? Weten wij het enigermate? Doe ons verstaan dat het een van de grootste weldaden, ja de grootste van alle weldaden is. Want door middel van de prediking wordt ons aangeboden wat een mens van zichzelf niet bezit en waarnaar hij ook van zichzelf niet verlangt, waarvan hij ook niet enige kennis heeft. Geef ons de prediking in de opening onzer lippen, en doe ons haar brengen met het oog op U en met het oog op onszelf en onze naasten. Bereid Uw Woord een plaats.

Gedenk ons volk met ons, en de koninklijke familie, en de regering. Gedenk de onzen in Indië. Erbarm U over land en volk, over kerk en maatschappij. Erbarm U. En wil de afglijding genadiglijk tegenwerken. Deed U dit niet, waar zou het eindigen? En toch is deze wereld bestemd

om geheel af te glijden naar de afgrond. Gedenk Uw Kerk, die zegt en gelooft en getuigt dat Gij haar uit een modderige kuil hebt opgehaald en haar voeten hebt gesteld op een rotssteen. Wil het geloof dat haar is overgeleverd en in haar gewerkt, genadiglijk sterken. Wij hebben hier een aantal jongelui die met elkander door de band van het huwelijk verbonden zijn. Wil hen zegenen met een geopend hart.

Amen.

Wij hebben, mijn zeer geachte toehoorders, al dikwijls op een middag als deze gesproken over een woord uit het tweede hoofdstuk van de Handelingen der apostelen. Wij willen nu van deze gewoonte afwijken en uw aandacht vragen voor iets dat u vindt in 1 Korinthe 2, in het u voorgelezen hoofdstuk, voor de woorden die wij hebben in het 12e vers. 1 Korinthe 2 dus, het 12e vers, waar de apostel iets zegt van zichzelf en tegelijkertijd iets getuigt van de Gemeente, van de Gemeente Gods, van de Gemeente van de Heere Jezus Christus. Dit getuigenis dan luidt:

‘Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn.’

Dat is dit getuigenis. En ieder dient zich af te vragen of dit getuigenis in zijn hart gevonden wordt, of hij in andere woorden – als dit getuigenis nu eens hier niet gevonden werd – het dan toch zou weten af te leggen.

Gezongen: Psalm 68:9.

De apostel Paulus zegt in het 10e vers van ons teksthofdstuk: ‘Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods.’ Dezelfde gedachte vinden wij in de woorden waarbij wij graag uw aandacht dan gedurende enige ogenblikken wensen te bepalen: *‘Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn.’*

‘Wij.’ Wie zijn dat? Wel, dat zijn alle mensen die het buiten de Heere Jezus niet stellen kunnen, en die zich als in zichzelf verlorenen gewend

hebben naar God, Christus hebben aangenomen en door Hem tot God zijn wedergekeerd. Kort gezegd, het zijn de gelovigen.

'Wij hebben niet ontvangen den geest der wereld.' De geest der wereld, dat is de geest die allen hebben die niet geloven, niet met de Heere Jezus verenigd zijn, niet tegenover God in een verzoende betrekking staan. Deze geest is een geest van verwarring, en van niets anders dan verwarring, van onzekerheid en twijfel, een geest die het in de wereld zoekt en niet anders dan van de wereld weet, hoe godsdienstig men dan ook somtijds nog moge zijn.

'Niet ontvangen.' *'Wij hebben niet ontvangen den geest der wereld.'* Nee, men behoefde deze geest niet te ontvangen. Ieder mens die – gelijk gezegd is – niet door Christus in God gelooft, met de volle overgave van zichzelf aan de Heere, wordt geleid door en heeft de geest der wereld.

'Maar den Geest Die uit God is.' De Geest Die uit God is – dit spreekt vanzelf – is de Heilige Geest. Deze Geest, zegt de apostel Paulus, heb ik en heeft ieder die evenals ik gelooft, ontvangen. Het is de Geest Die verworven is, bloed heeft gekost, voor Wie het leven is gegeven door Jezus Christus, een Geest Die beloofd is. 'Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij ulieden en zal in u zijn' (Joh. 14:16, 17). En omdat de Geest nu door Christus is verworven en ook is beloofd, ontvangen de gelovigen Hem. Dat hoort u wel als u het Woord leest. Denk slechts aan Romeinen 8 vers 11: 'Indien de Geest Desgenen Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont.' En in Romeinen 5 vers 5 treffen wij deze woorden aan: 'En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.' Gij merkt, wanneer gij goed luistert, dat hier onderscheid wordt gemaakt tussen de gaven des Geestes en de Geest Zelf. Nu moeten wij weten dat sommige mensen de gaven des Geestes hebben, maar de Geest Zelf bezitten zij niet. En op dit onderscheid moet wel terdege worden gelet. Want alleen waar de Geest is, daar is het waarachtige leven, en niet waar alleen de gaven des Geestes zijn.

‘Opdat wij zouden weten.’ Ik heb u gezegd, dat de geest der wereld een geest is van twijfel en onzekerheid. Gij kunt dit iedere dag in uzelf en bij uw naaste waarnemen. Een geest van verwarring en van duisternis, een geest die het doet zoeken in de wereld. Wat zegt nu de apostel Paulus? Dit, dat wij – hij en de gelovigen – hebben ontvangen de Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten. Waar deze Geest, de Geest Die uit God is, woont en werkt, daar is wétenschap. En deze wetenschap is diep en vast. Die is er nu eenmaal, en de ganse hellemacht kan deze wetenschap uit het hart niet verwijderen. Al zou de wereld, de vrome en de goddeloze beide, de Gemeente van Jezus Christus nog meer tegenspreken, deze wetenschap zou blijven. Nog eens, zij is er. Wanneer u waarlijk een gelovige zijt, dan is u dit ook bekend. Want er zijn geen dingen die zó helder en klaar en overtuigend zijn als de dingen van het Koninkrijk Gods. De Roomse kerk heeft een allerverschrikkelijkste stelling. Zij zegt dat men geen zekerheid mag hebben aangaande zijn zaligheid. Dus volgens de roomsen bestaat er in het geheel geen zekerheid in de wereld. Je kunt zo merken dat deze kerk niets van de dingen verstaat. Want door zo te spreken, berooft zij de gelovige van de Heilige Geest, óf zij zegt dat de Heilige Geest onzekerheid is.

‘Opdat wij zouden weten.’ Dit woord ‘weten’ komt nogal eens voor in de Heilige Schrift. ‘Ik weet: mijn Verlosser leeft’ (Job 19:25). ‘Ik weet Wien ik geloofd heb’, dezelfde apostel in 2 Timotheüs 1 vers 12.

‘Opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn.’ Welke dingen zijn dat? Zeg het maar uit uw eigen hart. Wanneer u de Geest Die uit God is, ontvangen hebt, dan kunt u dat. Dat is Christus allereerst, maar niet alleen. Met Christus zijn andere dingen geschonken. Verzoening met God en met het leven. Er zijn maar weinig mensen die met het leven tevreden zijn. Ach, wat wordt er geklaagd en wat wordt er gemord! Wie met God verzoend is – en dat is elke gelovige – is ook met het leven verzoend. Hij is er mee tevreden. Niet omdat het leven in zichzelf zo aangenaam zou zijn, maar omdat hij het van God heeft. Ieder die gelooft, ziet achter alles en onder alles en in alles: God. Vergeving van zonden, wedergeboorte, recht en macht om tot God te naderen en Hem aan te roepen als een Vader, een gegronde hoop op tijdelijke, geestelijke en eeuwige goederen, deze en andere dingen zijn ‘de dingen die ons van God geschonken zijn’. En opdat wij nu deze dingen zouden weten en

opdat wij zouden weten dat zij ons geschonken zijn, is ons de Heilige Geest geschonken, hebben wij de Heilige Geest ontvangen. Want als de Heilige Geest niet in een mens is, dan kent hij deze dingen niet. Hij kent Christus niet, en hij kent ook de weldaden en zegeningen van het lijden en sterven en van de opstanding van de Heere Jezus Christus niet. Ja, hij leest ze en hij hoort er misschien van praten, maar hij verstaat ze niet. Hij kan er ook niet mee overweg, hij zit er mee. Maar als wij nu ontvangen hebben de Geest Die uit God is, dan zitten wij met deze dingen niet, wij maken er gebruik van. En deze gebruikmaking is tot eer van God en tot heil van onze onsterfelijke ziel, ja, ook van ons lichaam.

'Geschonken.' Het is niet alleen nodig dat wij de dingen verstaan. Dát is in de eerste plaats nodig. Maar wij moeten ze ook hebben, bezitten. En opdat wij ze nu zouden hebben, is ons geschonken en hebben wij ontvangen de Geest Die uit God is. Want deze Geest is de Geest des geloofs. Dat wil dus zeggen: Hij doet ons geloven. Waar Hij niet is, daar gelooft men niet. Ja, men kan wel zéggen: 'Ik geloof, ik geloof dat er een God is, ik geloof dat de Bijbel waar is', maar ach, dat is niet geloven. Eigenlijk is dat niet geloven. En zeker is het niet het zaligmakend geloof. Maar als de Geest Die uit God is, door ons is ontvangen, dan geloven wij zó, dat wij ons de dingen toe-eigenen.

Ja, dat is een wonderlijke zaak, nietwaar. Men kan wel zeggen... Luister eens goed! Men kan wel zeggen: 'Ik geloof', en: 'Ik bezit de dingen', maar daarmee is de zaak niet uit. De grote vraag is waar wij met de dingen zijn gebleven. En nu is het hart de bergplaats. Zij moeten dus in het hart komen. Ja, maar hoe komen zij in het hart? Is dat voor u opgelost? Hebt u het antwoord op deze vraag? Want het hart is er voor gesloten. Het wil de dingen niet. En het hart schuilt weg en het mijdt ze en men zegt: 'Ik versta ze niet, ik begrijp ze niet.' En als het zelfbedrog nog wat verder gaat, dan zegt men: 'En ik wil ze niet ook.' Hoe komen ze dan in het hart, als het hart er voor gesloten is? Wel, de Heilige Geest maakt eerst plaats in het hart. En dat doet Hij niet door het Evangelie. Dat moet u niet menen. U moet niet denken dat men met het Evangelie kan beginnen. Als u dat dacht, dan zoudt u zich op een vreselijke wijze misleid hebben. De Heilige Geest begint met de Wet. En u weet wel – en anders zeg ik het u nog eens – dat de Wet niet anders doet dan eisen en vervloeken. Dat is het werk van de Wet. Zij eist een mens zonder zonde,

een niet-gevallen mens, een gaaf mens, een zuiver mens, een rein mens. Zulk een mens wordt door de Wet geëist. Die is er niet. Na de val is er zo'n mens nergens en nimmer geweest. Ja, maar de Wet eist zulke mensen. En het zal niet veel helpen, of wij zeggen: 'Ja, zo'n mens is er nu eenmaal niet.' Want de Wet staat op haar recht. 'Opdat het recht der Wet', zo schrijft de apostel Paulus in Romeinen 8, 'vervuld zou worden' (vs. 4). En zij let daarop. Want als de Wet zo'n mens niet vindt, dan vervloekt zij hem. Als de Wet mij en u niet aantreft als een niet-gevallen mens, dan legt zij de vloek van de Wet op ons en op al het onze. Hebt u ooit zo over de aardbodem gelopen, beladen met de vloek van de heilige Wet? Niet? Dan moet u niet denken dat u gelooft. Uw geloof is niets anders dan een waan, een vreselijke waan. En gij zit op een hoogte. En als God u niet bekeert, dan valt u van deze hoogte af in de diepste diepte. Zo maakt nu de Heilige Geest plaats voor '*de dingen die ons van God geschonken zijn*'. Want als het nu zover mag komen, dat zo'n mens het de Heilige Geest, God, gewonnen geeft, en hij valt onder God, zijn onbesneden hart buigt zich en hij neemt een welgevallen aan de straf zijner ongerechtigheid (Lev. 26:41), ik zeg: als het zover komt, dan blijkt dat er plaats is voor '*de dingen die ons van God geschonken zijn*'. Er is geen versperring, geen hinderpaal meer. Maar Christus rijdt binnen op het Woord der waarheid met een trein van zegeningen.

Gezongen: Psalm 68:10.

Wij moeten nu, mijn zeer geachte toehoorders, tot onszelf inkeren, en ons afvragen door welke geest wij worden onderwezen en geleid, door de geest van deze wereld of door de Geest Die uit God is, door de Heilige Geest. Ik heb u van de geest van deze wereld al enige duidelijke kenmerken genoemd. En menigeen zal bij zichzelf hebben moeten toegeven dat het alzo was. De geest der wereld is een geest van onzekerheid, een geest van twijfel, een geest van verwarring. Men weet er niet uit te komen. En wanneer men iets stelt, voelt men dat men te ver gaat, zo men althans enigszins nog aan zelfkritiek doet. Iemand bijvoorbeeld stelt dat er geen God is. Maar terwijl hij dit doet, voelt hij het onzekere in zijn gemoed, doordat er een stem in hem is: 'Het kan ook wel anders zijn.' Of een mens zegt dat hij gelooft, dat hij de weldaden die de Heere Jezus Christus

heeft verworven, heeft aangenomen, dat hij genade bezit. Maar een ogenblik daarna of de volgende dag: 'Hè,' zegt hij, 'als het nu eens anders was? Zou het wel zo wezen?' Hij gelooft vandaag, en morgen wordt alles weer op losse schroeven gezet. Zo zouden wij door kunnen gaan om u aan te wijzen wat de geest der wereld is. Deze geest maakt dat wij nooit iets anders voor onze ogen hebben dan wat zichtbaar en tastbaar is. Ja, ik weet wel dat menigeeen spreekt van zijn God en van zijn geloof en van zijn bidden, enzovoort. Maar al deze dingen kunnen er zijn, en dat men dan tóch nog niets anders op het oog heeft dan de wereld en zichzelf. Verstaat u dat? U móét dat verstaan als u ontvangen hebt de Geest Die uit God is. Want er komt een ogenblik in het leven van de mens die bestemd is tot het geloof gebracht te worden, waarin hij ziet: 'Brood' – brood genomen in de ruimste zin van het woord, dus het zichtbare en tastbare – 'brood heb ik gezocht, en ik heb nooit naar God gevraagd.'

Toets u maar aan deze dingen. Ze zijn scherp en ze kunnen nooit scherp genoeg zijn, omdat ze het onderscheid moeten aanwijzen tussen waarheid en leugen, tussen licht en duisternis, tussen leven en dood.

De kenmerken van de Geest Die uit God is, zijn ook te noemen. En dan wil ik er u – om niet te breed te worden – zes laten horen. Deze kenmerken zijn: het geloof, de aanbidding, het vertrouwen, het gebed, de dankbaarheid, de strijd tegen de zonde. Deze zes zaken zijn kenmerken van de Geest Die uit God is.

Het geloof. Welk geloof? Het geloof der werking der sterkte Gods. Dat wil zeggen: een mens die gelooft, die tot het geloof in de Heere Jezus gebracht wordt, ondervindt de kracht waardoor God de wereld geschapen heeft, de kracht van de Auteur of de Bewerker van het geloof.

De aanbidding. Aanbidden is God de eer geven die Hem toekomt. Wanneer nu een mens begenadigd is, dan doet hij dat, dan zegt hij: 'Alles is van U, en het mijne was en is verwerpelijk.' Op beide is een licht gevallen: op God en het Zijne, en op de mens en het zijne. En nu wordt het snode van het kostelijke uitgetrokken. En het is op deze wijze, dat de mens het onderscheid leert kennen tussen Wet en Evangelie, tussen vlees en Geest, tussen dood en leven. Niet door te redeneren. Wie redeneert gelooft niet. Eerst geloven en dan beschrijven wat men heeft ontvangen, en het beschrevene toetsen aan de Bijbel en aan de belijdenisschriften van de Kerk van Christus in de gehele wereld. Dit is de manier.

Vertrouwen. Waar het geloof is, daar is ook vertrouwen. Waar de Geest Die uit God is, woont en werkt, daar is vertrouwen. En wat vertrouwt men dan? Dat zijn persoon en wat men doet, aangenaam voor God is. 'Daar versta ik niets van', zult u misschien denken. Het is mogelijk dat dit zo is. Daar zijn ook maar weinig mensen die het waarachtig geloof bezitten. Maar toch is het waar. En ik doe een stap verder en zeg u dat wanneer u dit vertrouwen niet hebt, u ook het geloof niet ontvangen hebt; het geloof, zeg ik, niet ontvangen hebt! Maar u moet wel bedenken dat het in Christus is dat men Gode aangenaam is, en niet in zichzelf. Want in zichzelf is en blijft men ten enenmale verwerpelijik. Maar in Christus is men aangenaam voor God. Maar doet dan zo iemand geen zonden? Ach, Johannes zegt: 'Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet' (1 Joh. 1:8). Maar deze zonden worden vergeven, worden alle uitgewist in het bloed van Jezus Christus. Dit is onder meer het vertrouwen.

Het gebed. Er is gezegd en naar waarheid gezegd dat het gebed voor de geestelijke mens is wat de ademhaling is. Als iemand ophoudt te ademen, dan is hij dood. En wanneer iemand ophoudt te bidden, dan is hij in geestelijk opzicht dood. Het gebed – dat ontstaat uit de nood en uit de kennis van God, Die de Fontein des levens is, in Wiens licht wij het licht aanschouwen. 'En overmits gij kinderen zijt,' schrijft de apostel Paulus in Galaten 4 vers 6, 'zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept', welke 'schreeuwt', welke 'loeit': 'Abba, Vader!' Het oorspronkelijke werkwoord dat wij hier vinden, laat zich vertalen met het woord loeien, van de beesten, van de koeien, welke loeien. Dat is het gebed.

De dankbaarheid. Een mens die niet dankbaar is, we zouden kunnen zeggen, is eigenlijk geen mens. De Romeinen en de Grieken wisten geen groter kwaad dan de ondankbaarheid. Daarom zeg ik: een mens die niet dankbaar is, is eigenlijk geen mens. Geloof en dankbaarheid zijn onlosmakelijk aan elkander verbonden. Kijk eens, wat is zeer kort gezegd het geloof? Ik ben daar met God in aanraking gekomen en nu heb ik gevonden en bekend dat ik voor Hem niet kon bestaan, dat ik verloren moest gaan voor eeuwig. Maar nu heeft God tot mij gezegd: 'Je hoeft niet verloren te gaan. Hier is Mijn Zoon.' En Hij heeft mij gegeven die Zoon te omhelzen. Moet in dit hart nu niet de dankbaarheid gevonden wor-

den? Kan het anders of dat hart is dankbaar? Zo ziet u dat de dankbaarheid en het waarachtig geloof altijd samengaan. ‘Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden’, enzovoort (1 Petr. 1:3). Dankbaarheid!

En strijd tegen de zonde. Alle zonden zijn vergeven, uit het verleden, van het heden en van de toekomst. Een begenadigd mens zondigt en hij kan op vreselijke wijze zondigen. Maar hij keurt dat af. Hij haat dat. En zijn diepste begeerte is om voor eeuwig van zijn zonden verlost te mogen worden. En dat zal dan eens gebeuren, namelijk bij en na het sterven.

Deze zes zaken zijn de kenmerken van de werking en inwoning van de Geest Die uit God is. En als u nu zou willen vragen ten slotte: ‘En moet nu de mens al deze dingen in de grond verstaan en bezitten om een begenadigde genoemd te kunnen worden?’, dan zeg ik zonder enige aarzeling: Ja. Men moet deze dingen verstaan. Ik heb u niets gezegd dat niet wordt verstaan door de allerzwakste in het geloof en de allergeeringste in de genade. Het zwakke, de rokende vlaswiek en het gekrookte riet verstaat deze dingen. Ik weet wel dat er heel anders geleerd en heel anders over gesproken wordt. Maar deze leer verwerpen wij met heel ons hart. En de Kerk heeft haar de eeuwen door verworpen, en zij zal dit blijven doen. Want deze leer leidt daarheen dat men terecht komt bij de roomsen, die zeggen: ‘Zijn gehele leven twijfelt een begenadigde.’ Neen, zeggen wij, neen! Een begenadigde wordt aangevochten. Wanneer hij ziet op zichzelf, op de Wet, op de vorst der duisternis en op de toorn van God, dan bestaat hij niet – maar hij vlucht. En dan staat er: ‘Gans hulpeloos tot Hem gevloeden, zal Hij ten Redder zijn’ (Ps. 72:6 ber.). En dit doet de Geest, Die uit God is, Die een Geest des gebeds is, een Geest Die voor ons en in ons bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen, en maakt dat wij het de zonde, de toorn van God en de vloek van de Wet, de wereld en eigen vlees en bloed niet gewonnen geven, maar zien op Christus, Die de toorn geblust en de gerechtigheid aan de Wet gegeven heeft, Die triomfeert en gezeten is aan de rechterhand der Majesteit in de hemel. En ik bid u: verwerp met uw ganse hart al wat in strijd is met deze leer en niet is uit God!

Is de wereld niet onbeschaamd en poneert zij haar dingen niet? Deze: ‘Er is geen God.’ Deze: ‘God is een Vader van alle mensen.’ Een derde

iets anders, enzovoort, enzovoort. En met grote brutaliteit stelt de wereld deze dingen. Moet hier niets tegenover gesteld worden? Moet nu de Kerk van Christus er zó tegenover staan dat zij zegt en niet meer: 'Ja, maar ik meen toch dat het anders is.' Neen, dat voelt u zelf, dat zou geen getuigenis wezen, dat kan geen belijdenis genoemd worden. En zolang als men zo staat, gaat men de gevangenis niet in en de brandstapel niet op voor het geloof.

Zekerheid, daaraan heeft het hart behoefte. Wij zien dat in het dagelijks leven toch ook? Zoekt een mens die enig begrip heeft van het leven, niet op alle manieren zekerheid te krijgen in betrekking tot de dingen waarmee hij bezig is? Zou het anders zijn waar het om een eeuwigheid gaat? Het hart heeft behoefte aan zekerheid. En ontbreekt zij u, dan is de raad: Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zekerheid hebben, gij zult zalig worden (Hand. 16:31).

Amen.

Gebed:

Geef, Heere, ook door de prediking van dit uur, dat wij uit onszelf mogen gaan. Wij zijn in de gevangenis, waarin wij opgesloten zijn. En ach, hoe donker is het in deze cel! Het licht dringt er niet door. En zo zijn wij overgegeven aan allerlei moeilijkheden, aan angst en kommer, aan twijfel en onzekerheid, aan verbaasdheid en verwarring, zijn wij er aan overgegeven om op onvruchtbare wijze te zuchten, te vragen en te klagen.

Gebruik de prediking om menigeen uit deze gevangenis zich te laten leiden, zoals eenmaal Petrus uit de gevangenis gevoerd is. Leer ons goed acht geven, niet op wat wij zelf zeggen, ook niet op wat wij van een ander horen, maar op U Die zegt: 'Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt', wat de Geest Die uit God is, zegt. Er zijn geesten uitgegaan alle eeuwen door, en het is in de dagen die wij beleven, niet in geringe mate het geval. Leer ons onderscheiden. Gij zegt: 'Beproeft de geesten of zij uit God zijn.' Laat ons dit doen. Laat ons dit kunnen doen, opdat wij staan mogen in een vrijheid die aan U te danken is, naar het woord van de apostel: 'Staat dan in de vrijheid met welke ons Christus vrijgemaakt heeft.'

Laat ons door Uw genade volgen niet onszelf, niet onze gedachten, ingevingen en opwellingen, en ook niet die van onze naaste volgen.

Want het is alles bestemd om onder te gaan, er blijft niets van over. Er blijft niets over dan een arme en ellendige óf in Christus óf buiten Christus – in Christus: laat het zo met velen van ons het geval zijn.

Wil ons niet overlaten aan onszelf. Een week is weer begonnen. En wat zal deze week ons brengen? Zo wij ons vastklemmen aan U, dan zal deze week ons niets anders dan goeds brengen. En zo wij ons niet aan U vastklemmen, dan zal niet alleen deze week, maar het hele leven ons niets anders brengen dan kwaad.

Wil met ons niet in het gericht treden. Wij bekennen dat wij voor U verwerpelijk zijn en blijven, in onszelf aangemerkt. Maar wil ons aanzien en gedenken in Hem Die niet verwerpelijk is, Die de hoogste waarde heeft, en Die Gij een Naam gegeven hebt boven alle naam, en Die ook bestemd is om Zijn eenmaal behaalde overwinning aan de ganse wereld te tonen.

Amen.

Gezongen: Psalm 119:3 en 4.

1e Predikatie over Jesaja 55:6, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 26 november 1944 te Den Haag

Gezongen: Psalm 87.

Gelezen: De Wet des Heeren; Mattheüs 16:13-20.

Gebed:

Ach, Heere, God des hemels en der aarde, doe ons naderen tot U met diepe eerbied en in onderwerping des harten. Wij hebben ons in de weg gesteld tot een arbeid waartoe wij van onszelf onbekwaam zijn. Wij kunnen niet bidden en wij kunnen niet prediken en wij kunnen ook niet horen. Zie ons aan en gedenk ons in de Zoon Uwer liefde. Wij hebben dit volstrekt nodig, want wij zijn volstrekt verwerpelijk en al het onze is dit. Het beste is dikwijls nog het meest verwerpelijk, omdat wij er op vertrouwen, er op proberen te vertrouwen. Dit is dan een verwerpen van U.

Gij hebt ons nog bewaard, zodat wij aan de morgen van deze dag hier zijn geschaard om Uw Goddelijk Getuigenis. Welk een weldaad! Het had

anders kunnen zijn. Ons leven wordt dagelijks op vele wijzen bedreigd. Doe ons Uw goedheid opmerken.

Zie ons aan in de Heere Jezus, en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. En schenk ons wat we nodig hebben om hier een ogenblik met elkander te vertoeven in Uw vreze, werkzaam te zijn tot Uw eer en onze eigen behoudenis. Wij zijn alleen gebaat bij Uw waarheid. Doe ons spreken wat waarachtig is, wat de toets van Uw Getuigenis kan doorstaan. Bereid dit woord in onze harten een plaats. Wij moeten bekwaam gemaakt worden voor dit leven en voor het sterven. Noch tot het een, noch tot het ander zijn wij van onszelf bekwaam. Laat ons ons laten leiden door Uw Woord en Geest. Laat door ons het zichtbare en tastbare niet worden vastgehouden, maar laat ons ons vasthouden als ziende U, de Onzienlijke.

Denk aan de onzen, aan degenen aan wie wij op enigerlei wijze zijn verbonden. Denk aan hen die deze week werden weggevoerd* en aan hun betrekkingen. Denk aan hen die zich al lang buiten onze grenzen bevinden. Wij zijn een beroofd en geplunderd volk geworden. Toch kunnen wij hierbij niet zien op de mens of op de omstandigheden. Het zijn onze zonden die het zo bitter maken. Wij hebben U, de Springader des levenden waters, verlaten, om onszelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden. En, helaas, wij gaan hiermee nog verder. Erbarm u, en doe ons wederkeren tot U. Is dit voor ons volk niet meer de bestemming, laat dan nog een enkele als een vuurbrand uit het vuur worden gerukt.

Gedenk onze zieken. Zegen hen met de erkenning van de noodzakelijkheid van het hebben van een toevlucht, en met het vinden van zulk een toevlucht bij U.

Gedenk onze verpleegden en gevangenen. Zegen en sterk Uw Kerk. Geef haar te zijn een licht op de kandelaar. Maak haar bekwaam en gewillig U te volgen door het bezaaide en het onbezaaide. Geef haar in deze dagen van allerlei moeilijkheden U nodig te hebben om de weg door het leven te kunnen zien, de weg die Gij nu, in deze dagen, aanwijst.

Amen.

---

* naar Duitsland als dwangarbeider

Gezongen: Psalm 48:1.

Wij wensen verder te gaan met de bespreking van Jesaja 55 vers 6:*

*‘Zoekt den HEERE terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan
terwijl Hij nabij is.’*

Wij hebben vóór acht dagen uw aandacht mogen bepalen bij het Voorwerp, bij het waardige Voorwerp dat ons in deze tekst bevolen wordt te zoeken, bij de HEERE. En in deze morgen wensen wij ons in de weg te stellen met elkander na te denken over de werkzaamheid die wordt uitgedrukt in het woord: *‘Zoekt den HEERE.’*

Onder deze werkzaamheid hebben wij in het algemeen te verstaan het voegen van zichzelf bij de Kerk van Christus door belijdenis en geloof. Wij hebben van deze Kerk gezongen in Psalm 87 en de 48e Psalm. Naar deze Kerk, naar de Kerk van Christus moet ons hart uitgaan. Wij moeten deze Kerk zoeken. ‘Zeg mij aan,’ zegt de bruid, ‘waar Gij weidt, waar Gij de kudde legerd in den middag’ (Hoogl. 1:7). Wij moeten dit doen door belijdenis en geloof. De belijdenis veronderstelt het geloof. De apostel Paulus noemt in Romeinen 10 het eerst de belijdenis en daarna het geloof. ‘Indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven dat Hem God uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden’ (vs. 9). Maar ieder verstaat dat het geloof, het geloof des harten, aan de belijdenis des monds voorafgaat.

Wat het geloof is, dat heb ik u al dikwijls gezegd. Gij vindt het gezegd in de zevende zondag van de Heidelbergse Catechismus: ‘Wat is een oprecht geloof? Een oprecht geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus wil’ (vr. en antw. 21). Dit is de beschrijving van het

---

* De eerder gehouden preken over deze tekst zijn niet beschikbaar.

waarachtige geloof. Een juistere beschrijving ken ik niet, en zoals de catechismus het geloof beschrijft, zo wijs ik het ook aan.

Op het geloof – want over geloof spreken wij dan – volgt en moet volgen de belijdenis. Wij kunnen deze schat niet bedekken, niet verbergen. Soms, bijvoorbeeld tijdens een vervolging, is het geoorloofd om zich, althans voor enige tijd, te onttrekken, maar overigens is onze roeping te belijden. De Heere Jezus heeft dit duidelijk gezegd: ‘Die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is. Maar zo wie Mij verloochend zal hebben voor de mensen, dien zal Ik ook verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is’ (Matth. 10:32, 33).

Toehoorders, deze belijdenis, de belijdenis van de Kerk dus, is een geloofsblijdenis. Gij vindt deze belijdenis in haar kortste vorm in Mattheüs 16. Ik heb er u uit voorgelezen: ‘Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?’ ‘Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods’ (vs. 15, 16). Dit is de belijdenis, de geloofsblijdenis in de kortste vorm. Meer uitgebreid hebben wij haar in de Twaalf artikelen des geloofs. De Kerk zou hier nooit toe gekomen zijn, maar zij heeft haar belijdenis uitgebreid in de eerste eeuwen na de komst van haar Heere en Heiland op aarde, om Zijn vijanden, die ook haar vervolgers waren, te zeggen wat zij geloofde. En in een nog meer uitgebreide vorm hebben wij de geloofsblijdenis in de Drie formulieren van enigheid. Hier geldt alweer hetzelfde: wij zouden nooit de Drie formulieren van enigheid hebben gekregen, wanneer de vervolging, de tegenspraak en de vijandschap er niet waren geweest. Dit dan wat betreft de inhoud van de belijdenis.

Hoe moet nu deze belijdenis geschieden? Met het hart, met de mond en met de hand.

Met het hart. Als ik hier vóór u sta, dan moet ik voelen dat waarachtig is wat ik zeg; anders deed ik veel beter om nooit meer voor u op te treden. En wanneer gij daar gezeten zijt, dan moet u voelen in uw hart: ‘Dit is echt. Ik heb hier mijn plaats ingenomen, omdat God wil dat ik hier, met voorbijgaan van al het andere, zal komen.’ Zo moet het in uw hart liggen. En als het zo in uw hart ligt, dan is het echt en zuiver; dan is uw belijdenis een werk des harten.

Met de mond. Wat het hart gelooft, dat moet de mond uitspreken. Door het geloof hebben wij ons behoud. Door de belijdenis des monds

heeft God Zijn eer. En daarom moeten wij wat wij geloven uitspreken. Wat wij geloven aangaande de Heere Jezus Christus, wat wij geloven aangaande Zijn Kerk, dat moeten wij uitspreken. En nog eens, hier wordt God het meest door verheerlijkt, maar, zoals gezegd, door het geloof hebben wij onze zaligheid.

Met de hand. De belijdenis moet geschieden door de hand, dat is: door daden. Ons leven moet getuigenis afleggen dat wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet (2 Kor. 4:18). Ons leven moet getuigenis afleggen dat wij ons vasthouden als ziende de Onzienlijke (Hebr. 11:27). Dit wat betreft de wijze van het belijden.

Wij zeiden als derde punt: wij moeten belijden met de hand, dat is: door daden. Een van deze daden nu is het zich voegen bij de Kerk van Christus. Deze Kerk is te kennen, en het is niet moeilijk haar te vinden. De wereld zegt wel: 'Waar moet ik nu zijn? Er zijn zovéél kerken.' Maar die vraag van de wereld is maar een spotten. De Kerk is goed te kennen. Onze belijdenis, de belijdenis van Guido de Brès, noemt de kenmerken van de Kerk. En deze kenmerken zijn waarlijk niet zo onduidelijk, tenminste voor mij niet. Ze zijn drie in getal: de reine prediking van het Evangelie, de reine bediening van de sacramenten en de christelijke discipline. Deze drie zaken zijn de kenmerken van de ware Kerk. De reine prediking van het Evangelie is de belangrijkste. De laatste kan ten dele worden gemist. Ik zeg: ten dele. Het middelste kenmerk kan gedurende een zekere tijd worden gemist, wanneer er namelijk vervolging is. Maar de prediking, de reine prediking, is onmisbaar.

Wat de reine prediking is, heb ik u ook al dikwijls gezegd. De reine prediking is die waarin onderscheid wordt gemaakt tussen de Wet en het Evangelie. Onderscheid te maken tussen de Wet en het Evangelie is een kunst die men alleen bij de Kerk van Christus vindt, nergens anders, zodat men veilig kan zeggen: waar het onderscheid tussen Wet en Evangelie wordt gemaakt, daar is de Kerk.

Ik heb in mijn leven nooit een preek bijgewoond waarin dat onderscheid werd gemaakt. U? Ik heb in mijn leven nooit een predikatie bijgewoond waarin dit onderscheid werd gemaakt, zelfs niet enigermate, terwijl het juist hier op aankomt. Als dit onderscheid niet wordt gemaakt, dan kan de Kerk van Christus, dan kunnen de gelovigen nooit getroost

zijn, immers niet op een zuivere grond. En de anderen worden buiten staat gesteld om zichzelf te onderzoeken.

Het onderscheid tussen de Wet en het Evangelie is hetzelfde als het onderscheid tussen de algemene werking des Geestes en de bijzondere werking des Geestes. En alweer, ik heb nooit een predikatie bijgewoond waarin dit onderscheid werd gemaakt. En het is juist dit dat de Kerk van Christus trekt. Dat is heel duidelijk, want de gezegende Geest des Vaders en des Zoons heeft haar dat onderscheid leren kennen, heeft haar dit onderscheid getoond. En nu kan zij nooit tot gerustheid, tot troost worden gebracht, of zij moet horen in de prediking: *dit* is van de mens, en *dat* is van God; *dit* is niet zaligmakend, maar *dat* wel. Dat moet zij horen, anders kan zij niet getroost worden, anders kan aan haar de belofte niet worden vervuld: ‘God zal ze Zelf bevestigen en schragen’ (Ps. 87:4 ber.). Want ik word niet hierdoor sterk dat ik veel gevoel heb, aangename gestalten ontvang; ik word gesterkt doordat ik zie, doordat God mij geeft te zien dat ik in Christus mijn staat heb, uit God mijn leven heb, en dat Hij – Zijn Naam, zaak en eer – mijn oogmerk is. Alleen wanneer ik dit kan zien, ben ik getroost. Anders nooit, al zou ik ook iedere dag een aangename gestalte hebben. Al zou ik ook elk uur van de dag kunnen zeggen: ‘De Heere is goed’, ik zou niet getroost zijn. Was ik het desondanks, dan was het niet op de rechte grond. Ik zou vroeg of laat ondervinden dat deze gronden niet toereikend zijn. Ik kan alleen getroost zijn wanneer ik zie bij het licht des Geestes dat mijn staat in Christus is, dat mijn leven uit God is, en dat Zijn Naam, zaak en eer mijn oogmerk zijn. En nu heb ik u gezegd waarom het zoeken van de Heere in het algemeen is: zich te voegen bij de Kerk van Christus door geloof en belijdenis. Dit komt overeen met het Woord. Immers, de Heere Jezus heeft gezegd – gij kunt het lezen in Mattheüs 24: ‘Alwaar het dode lichaam is, daar zullen de arenden vergaderd worden’ (vs. 28).

Ik kan maar zeer kort spreken vanmorgen. De middagdienst begint weer vroeg.* Nu moet u onderzoeken: ten eerste of u gelooft, en dat is dan of u ziet en gezien hebt dat uw staat in Christus is, dat uw leven uit God is en dat uw oogmerk de Heere is. U moet in de tweede plaats zich

---

* vanwege het verbod van de bezetter om 's avonds op straat te zijn

afvragen of u belijdt. Wij hebben gezegd dat op het geloof de belijdenis volgt en volgen moet. 'Ik heb geloofd,' zegt Paulus, 'daarom heb ik gesproken' (2 Kor. 4:13). En in de derde plaats moet u zich afvragen of u het getuigenis in u hebt dat u zich gevoegd hebt bij de ware Kerk. Drie zaken waaraan de ware Kerk te kennen is, heb ik u genoemd, en gij kunt het vinden in de belijdenis.

Amen.

Gebed:

Ach, Heere, wil ons genade schenken om deze dingen, die met weinige woorden zijn gezegd, te onderzoeken. In de eerste plaats er ernst mede te maken door ons voor de vraag te plaatsen: hoe sta ik er tegenover, wat is mijn geloven, wat is de inhoud van mijn belijdenis, en hoe is het met mij ten opzichte van de Kerk? Wat heb ik hiervan doorgeemaakt? Wat heb ik ten opzichte hiervan van de Heere Zelf gehoord?

Laat dan wat gepredikt is, niet zijn voor iemand van ons een reuk des doods ten dode, maar een reuk des levens ten leven. Doe ons vanhier gaan met diepe overdenkingen van deze dingen, en laat de waarheid aan onze harten geheiligd zijn.

Zo het in Uw raad bestaan mocht, doe ons dan ook vanmiddag ons wederom scharen om Uw Goddelijk Getuigenis. Laat ons het doen met die opgewektheid welke de Kerk eens deed zingen: 'Ik verblijd mij in degenen die tot mij zeggen: Wij zullen in het huis des HEEREN gaan.'

Wil ons begeven noch verlaten. Denk aan zo vele jonge mensen die anders met ons hier plachten te zijn, onder wie er ook ouderen zijn, en nu ver van ons verwijderd. Het is U bekend voor hoelang. Zegen hen, en breng wat zij hier gehoord hebben in de zin hunner gedachten. Laat het hun wezen tot troost en tot sterkte, tot een zegen voor de tijd en voor de eeuwigheid. Laat het hun zijn een bestraffing, een middel van vernedering, van bekering des harten.

Amen.

Gezongen: Psalm 119:83 en 84.

Gedeelten uit een predikatie van Ebenezer Erskine over Psalm 47:6

‘God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin.’

‘God vaart op met gejuich.’ Dat houdt in dat de poorten der heerlijkheid, die gesloten waren, door het sterven en door de genoegdoening van Christus weer open staan. Meteen nadat het eerste verbond verbroken was, werden de poorten van de hemel voor Adam en heel zijn nakomelingschap gesloten, en dat zou tot in alle eeuwigheid zo gebleven zijn. Maar door de voldoening door Christus, beloofd en ook werkelijk aangebracht, en vervuld in de volheid des tijds, werden de poorten der heerlijkheid opengeworpen om Christus Zelf als de Borg te ontvangen, en ook allen die door het geloof binnenvluchten onder de bedekking van Zijn gerechtigheid. Daarom wordt er van ons gezegd dat wij ‘vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus’ (Hebr. 10:19). De grond hiervoor hebben we in Hebreeën 9 vers 24: Christus Zelf is in de hemel ingegaan, om te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons.

Het houdt eveneens in dat toen Christus ten hemel voer, nadat Hij onze verlossing had voltooid, de triumferende Kerk Hem met algemene toejuiching en eerbied heeft ontvangen. O, toen de Zoon van God naar de hemel terugkeerde, terwijl Hij met de natuur van de mens was bekleed, de littekens droeg van de wonden die Hij op het slagveld opliep toen Hij de kop van de slang vermorzelde, wat heeft toen ieder van dat hemelse gezelschap zich beijverd om de ander te overtreffen in het bezingen van Zijn lof! ‘Het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid en dankzegging’ (Openb. 5:12). ‘De zaligheid zij onzen God, Die op den troon zit, en het Lam’ (Openb. 7:10), voor eeuwig en altoos!

Christus is opgevaren naar de berg Sion daarboven, als de grote Herder, om te zorgen voor Zijn schapen, die dwalen in de woestijn. Hoewel Christus naar Zijn menselijke natuur buiten ons gezichtsveld is, is Hij toch niet zó ver bij ons vandaan, dat Hij het zicht op ons zou verliezen. Als onze ogen een beetje kracht zouden ontvangen, zoals de ogen van Stefanus, om door de hemelen boven ons hoofd heen te kijken, dan

zouden we Jezus zien, gezeten aan de rechterhand Gods. Zouden we dan kunnen veronderstellen dat Hij Zijn arme volk op aarde niet ziet en niet weet hoe het met dat volk gaat? 'Zou Die het oog formeert, niet aanschouwen?' (Ps. 94:9). Ja, Hij staat op de berg Sion daarboven, en Hij houdt Zijn blik vast gericht op elk klein schaap of lam van Zijn weide. Hij telt al hun omzwervingen, Hij legt al hun tranen in Zijn fles, en er is niet één zucht of één kreunend geluid, opkomend uit het hart van een van Zijn verdrukten in heel ons land op deze dag, of dat gaat Hem zeer ter harte. Het zal niet lang duren of Hij zal de onderherders roepen die Zijn kudde slaan en mishandelen, om hen rekenschap te laten afleggen voor de manier waarop ze leiding hebben gegeven. En in de tussentijd zal Hij Zijn kudde, hoe wreed anderen haar ook mogen behandelen, 'weiden gelijk een herder; Hij zal de lammekens in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden' (Jes. 40:11).

De poorten van de hemel gingen open voor Christus toen Hij met gejuich opvoer; en zullen de poorten van onze harten dan niet geopend worden voor Hem als Hij komt en klopt met de roede van Zijn mond, en zegt: Doe open voor Mij, en Ik zal binnenkomen? O, laat Hem Die nu de belangrijkste plaats in de hemel heeft, ook in uw hart de belangrijkste plaats hebben!

Is Christus met gejuich opgevaren tot de troon, met het geklank der bazuin? Laat dan de hele wereld, laten dan engelen, mensen en duivels Hem eren en Hem hulde brengen. Laat elke knie van hen die in de hemel zijn, die op de aarde zijn en die onder de aarde zijn, zich buigen voor Hem, en laat elke tong belijden dat Zijn Naam boven alle naam is; dat Hij alléén de Heere is, tot lof en prijs van Zijn eeuwige Vader. De knie die niet voor Hem wil buigen, zal breken. Zij die hun gezag plaatsen tegenover Zijn gezag, Zijn wetten en regering, en die Zijn arme volk onderdrukken, zullen daar een hoge prijs voor moeten betalen: Hij zal al Zijn vijanden breken als met een ijzeren roede, en hen vermorzelen als het vat van een pottenbakker (Ps. 2:9).

Is Christus opgevaren met gejuich? 'Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade' (Hebr. 4:16). Hij is immers opgevaren als onze grote Hogepriester en Voorspraak om voor Gods aangezicht te verschijnen voor ons. U hebt een Vriend op de troon, gelovige, in Wie al de volheid der Godheid lichamelijk woont (Kol. 2:9). Er staat niets

tussen u en Hem, maar: 'Bidt en u zal gegeven worden' (Matth. 7:7), en: 'Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden' (Jak. 1:5).

Strijd in oprechtheid voor het geloof dat eens de heiligen is overgeleverd. Sta vast in de vrijheid waarmee Christus u heeft vrijgemaakt, opdat u niet met het juk der dienstbaarheid bevangen zult worden (Gal. 5:1). Wanneer u Christus belijdt, houd daar dan aan vast, opdat niemand uw kroon zal nemen. Wees getrouw tot de dood, en Hij die opgevaaren is met gejuich, zal u van het slagveld wegroepen en u de kroon der vreugde geven, de kroon van leven en gerechtigheid, en dat niet alleen aan u, maar aan allen die Zijn verschijning liefhebben.

Is Christus opgevaaren met gejuich? Dan moeten we ons nooit voor Hem schamen bij de mensen, want Hij is onze Lof en ons Sieraad. Hij schaamt Zich er niet voor om ons voor Zijn Vader en Zijn engelen te belijden.

Laten we ons voegen bij hen die Hem plechtstatig verheerlijken, want die verheerlijking is nog niet voorbij. Zij die gejuicht hebben toen Hij vanaf de Olijfberg ten hemel voer, juichen tot op deze dag van vreugde, en daarom moeten wij met hen meezingen. Toen Hij op een ezel Jeruzalem binnenreed, juichte een grote menigte, en de mensen riepen: 'Hosanna den Zone Davids!' (Matth. 21:9). Hoeveel te meer past het ons dan Zijn lof uit te roepen en te verkondigen, wanneer Hij, in plaats van te rijden op een ezel, nu 'op de hemel vaart', door Zijn grote Naam Jehovah, en 'met Zijn hoogheid op de bovenste wolken' (Deut. 33:26). Ik eindig met de oproep in het laatste vers van Jesaja 12: 'Juich en zing vrolijk, gij inwoneres van Sion, want de Heilige Israëls is groot in het midden van u' (vs. 6).